

CHƯƠNG 25

Hạ Hầu Trường Phong bị Kim Phát Đạo Trưởng đẩy lệch sang một bên, nên tránh khỏi được đường kiếm hiểm ác của Vương Tích Hương.

Wương Tích Hương một chiêu không trúng, liền lập tức biến hóa, đoản kiếm hoành ngang, chém bị thương hữu thủ của Hạ Hầu Trường Phong, tiếp đó lại huy kiếm chém ra nghênh tiếp với phát trần của Kim Phát Đạo Trưởng.

Kim Phát Đạo Trưởng vừa đắc thủ cứu người, lập tức thu hồi Kim Phát, không để cho bảo kiếm của Vương Tích Hương quét trúng.

Wương Tích Hương liền thu hồi đoản kiếm, mục quang chuyển động nhìn Kim Phát Đạo Trưởng nói:

—Chiêu thức của đạo trưởng thật lăng lệ vô song, tiểu nữ vô cùng bái phục.

Kim Phát Đạo Trưởng nói:

—Cô nương nói hay lắm...

Ngẩng đầu nhìn lên, chợt thấy hai mắt nàng đã đầm đìa nước mắt, mặt buồn rười rượi, dường như chịu sự oan khuất vô cùng lớn lao.

Nhất thời lão cũng không khỏi ngẩn người thâm nhủ: “Thật là kỳ lạ, tự nhiên sao lại khóc lên như vậy?”

Chỉ thấy hữu thủ Vương Tích Hương vung lên, đoản kiếm trong tay đột nhiên hoạch một đường đến trước ngực Kim Phát Đạo Trưởng.

Kim Phát Đạo Trưởng đang suy nghĩ không hiểu sao nàng đột nhiên khóc như vậy, không ngờ nàng lại đột nhiên xuất thủ tấn công. Trong lúc cấp bách, chỉ đành đề khí nhảy vọt về phía sau. Lão ứng biến tuy nhanh, nhưng vẫn muộn một bước so với Vương Tích Hương. Chỉ thấy cánh tay lão đã bị kiếm quét qua một đường, máu chảy đầm đìa.

Wương Tích Hương cười lên khanh khách nói:

—Cẩn thận, kiếm của ta có độc.

Wương Thông Huệ tức giận quát lớn:

—Wương Tích Hương, không ngờ ngươi trở nên độc ác như vậy.

Nói đoạn, trường kiếm vung lên, đâm thẳng về phía trước.

Hạ Hầu Trường Phong liền lớn tiếng cảnh báo:

—«Cửu Ma Huyền Công» biến hóa nguy dị khôn lường. Khi động thủ với cô ta không được nhìn cũng không được trả lời câu hỏi của cô ta.

Bảo kiếm trong tay Vương Tích Hương nhanh như chớp vung lên tiếp lấy trường kiếm của Vương Thông Huệ.

Vương Thông Huệ sớm đã lưu tâm, cổ tay khẽ lắc một cái, thu hồi trường kiếm. Đoạn nàng trầm kiếm xuống, nhanh chóng đâm tới trước ngực đối phương.

Võ công của Hoàng Sơn Thế Gia nổi tiếng là đa tạp, kiêm thông sở học nhiều nhà. Chiêu trước là kiếm pháp Võ Đang, chiêu sau chính là chiêu «Phụng xí liêu vân» trong «Côn Luân Kiếm Pháp».

Vương Tích Hương khẽ trầm đoản kiếm, nghênh tiếp lấy kiếm của Vương Thông Huệ. Trên mặt nàng lộ ra một nụ cười tươi nói:

—Thương thế Lãnh Như Băng thế nào?

Vương Thông Huệ nhất thời phân tâm, trường kiếm trong tay đã bị Vương Tích Hương chặt đứt làm hai.

Bảo kiếm của Vương Tích Hương lập tức biến chiêu, xuất thủ như điện, đoản kiếm khẽ dương lên, đâm thẳng tới trước ngực Vương Thông Huệ.

Vương Thông Huệ vội vã thoái lui, tránh đi chiêu kiếm hiểm ác của nàng.

Công Tôn Ngọc Sương đột nhiên bước lên một bước, lạnh lùng nói:

—Vương Tích Hương, lời hẹn giữa hai chúng ta bây giờ đã có thể thực hiện chưa?

Vương Tích Hương nói:

—Ta biết, nếu như ta chưa chết, Công Tôn Ngọc Sương người sẽ không dám thẳng tay đồ sát võ lâm. Được lắm, người xuất thủ đi.

Hai câu nói này dường như nói chỉ để tự nàng nghe, nhưng lại khiến bọn Vương Thông Huệ, Hạ Hầu Trường Phong nghe mà giật mình.

Thì ra, ba người đều có thành kiếm sâu đậm với Vương Tích Hương, nhưng nghe câu nói này của nàng xong, cả ba không khỏi tự gật đầu, thầm nghĩ: “Vương Tích Hương nói không sai, người duy nhất mà Công Tôn Ngọc Sương e ngại chính là Vương Tích Hương. Nếu như hôm nay giết chết Vương Tích Hương, kể từ nay trở đi, sẽ không còn ai khiến Công Tôn Ngọc Sương e ngại nữa.”

Ba người lại sản sinh ra ý định ngăn cản Công Tôn Ngọc Sương giết chết Vương Tích Hương.

Ngẩng đầu nhìn lên, Công Tôn Ngọc Sương và Vương Tích Hương đã xuất thủ giao chiêu.

Thanh kiếm trong tay Công Tôn Ngọc Sương tuy chỉ còn một nửa, nhưng công thế hết sức lăng lệ, tựa như bài sơn đảo hải vậy. Kiếm khí tung hoành, tạo thành một cái lồng vây lấy Vương Tích Hương vào giữa.

Vương Tích Hương có bảo kiếm chém sắt như bùn trong tay, nhưng bị vây trong kiếm chiêu nguy dị của Công Tôn Ngọc Sương, hiển nhiên không còn cơ hội hoàn thủ.

Lúc này, Hạ Hầu Trường Phong và Kim Phát Đạo Trưởng đều đã băng bó lại vết thương, tay cầm binh khí, nhìn hai người ác đấu.

Vương Thông Huệ khẽ thở dài một tiếng, thấp giọng nói với Hạ Hầu Trường Phong:

—Vương Tích Hương tuy đáng ghét, nhưng lúc này nàng ta không thể chết.

Hạ Hầu Trường Phong gật đầu tán thưởng:

—Minh chủ nói không sai.

Vương Thông Huệ lại nói:

—Hai vị đứng đây quan sát, không để Vương Tích Hương bị chết trong tay Công Tôn Ngọc Sương.

Đoạn nàng quay người, bước đến góc thuyền nơi Long Thiên Lộc đang trị thương cho Lãnh Như Băng.

—Thương thế của chàng ra sao rồi?

Long Thiên Lộc đang đặt tay trên ngực Lãnh Như Băng xoa bóp, nghe nàng hỏi thì ngẩng đầu lên nói:

—Thương thế rất nặng...

Vương Thông Huệ vội nói:

—Có cứu được không?

Long Thiên Lộc nói:

—Lão khiếu đang toàn lực cứu chữa, trong thời gian một tuần trà cũng chưa biết được kết quả.

Vương Thông Huệ thở dài nói:

—Long Trang chủ đã mệt nhọc rồi.

Long Thiên Lộc nói:

—Minh chủ nặng lời.

Đoạn lão lại đưa hai tay xoa bóp trên ngực Lãnh Như Băng.

Lúc này, Vương Thông Huệ đã không còn lưu tâm đến trường ác đấu giữa Công Tôn Ngọc Sương và Vương Tích Hương nữa, toàn bộ tinh thần đều tập trung vào việc Long Thiên Lộc trị thương cho Lãnh Như Băng.

Ước chừng một tuần trà công phu, Long Thiên Lộc đột nhiên lộ nét vui mừng, đưa tay lau mồ hôi trên trán rồi nói:

—Cứu được rồi!

Đoạn cho tay vào bọc lấy ra một bình ngọc, đổ ra hai hoàn dược màu tím sậm, tả thủ banh miệng của Lãnh Như Băng, bỏ hai hoàn dược vào. Lão nói:

—Lão hủ chế luyện «Hồi Sinh Kim Đơn» này, tự tin là thiên hạ linh dược, nếu như hai viên linh đan này vẫn không thể giúp hãn phục nguyên, thì thương thể của Lãnh Như Băng này phải mất hai ba tháng e rằng cũng khó hồi phục.

Nét vui mừng trên mặt Vương Thông Huệ liền biến mất, thay vào đó là vẻ lo lắng khôn cùng. Nàng cất tiếng hỏi:

—Tại sao lại như thế?

Long Thiên Lộc đáp:

—Nội lực bản thân của lão khiếu có thể giúp cho tâm thất bị trọng thương của hãn có thể khôi phục công năng. Thêm vào «Hồi Sinh Kim Đơn» trợ lực, nếu như thương thể không nặng, chỉ cần hai viên «Hồi Sinh Kim Đơn» là có thể giúp hãn lập tức khôi phục nguyên khí. Nếu như kim đơn vô hiệu...

Vương Thông Huệ càng thêm lo lắng, nhất thời không nói tiếng nào. Nàng trầm tư một hồi rồi thấp giọng nói:

—Nói tiếp đi! Không cần gạt tôi, cho dù không thể cứu chữa cũng không thể trách Long Trang chủ dược, ngài đã tận tâm tận lực rồi...

Long Thiên Lộc thở dài một tiếng nói:

—Nếu như kim đơn vô hiệu, vậy thì không có cách nào giúp hãn khôi phục được trong thời gian ngắn nữa. Như vậy có thể chứng minh rằng, nội tạng của hãn đã bị tổn thương trầm trọng, trong một sớm một chiều không thể nào khôi phục được.

Vương Thông Huệ nói:

—Thời gian ngắn không thể khôi phục, vậy thì tính mạng có nguy hại không?

Long Thiên Lộc nói:

—Vậy thì không phải, ý của lão khiếu tức là nếu trong thời gian ngắn không thể làm cho hãn phục nguyên thì phải mất đến nửa năm hoặc một năm công phu để điều dưỡng mới xong.

Vương Thông Huệ nói:

—Vậy trông chờ vào y thuật như thần, diệu thủ hồi xuân của Long Trang chủ có thể giúp chàng sớm ngày bình phục.

Trần Hải đột nhiên đứng dậy, ôm quyền hướng về Long Thiên Lộc nói:

—Mẫu thân hãn thủ tiết nửa đời, chỉ có một mình hãn là độc tử. Nếu như có chuyện gì, chỉ sợ mẫu thân hãn cũng không thể sống nổi. Mong rằng Long huynh cố gắng hết sức.

Long Thiên Lộc ngẩng đầu thở hắt ra một hơi nói:

—Lão khiếu đã tận lực rồi.

Vương Thông Huệ đưa mắt nhìn Trần Hải nói:

—Chu đại hiệp, ông biết thân thế của chàng?

Trần Hải cúi đầu trầm tư một hồi rồi nói:

—Đương kim chi thế, biết được thân phận của hãn không quá ba người.

Vương Thông Huệ nói:

—Lão tiên bối là một trong ba người đó?

Trần Hải nói:

—Lão phu đã từng hứa với người ta, không thể tiết lộ thân phận của hãn. Điểm này mong Minh chủ lượng thứ.

Vương Thông Huệ nhấp nháy hai mắt, thấp giọng hỏi:

—Thân thế của chàng có phải liên quan đến Kiếm Vương?

Trần Hải ngẩn người, thở dài nói:

—Chuyện này khúc chiết li kỳ, dính dáng đến rất nhiều nhân vật Trung Nguyên, mong rằng Minh chủ không hỏi đến chuyện này nữa.

Tiếng của lão hết sức nhỏ, nhưng Long Thiên Lộc ngồi đối diện, tự nhiên nghe rất rõ ràng.

Vương Thông Huệ vẫn không cam tâm, thấp giọng hỏi tiếp:

—Chu đại hiệp không chịu nói rõ, có phải là sợ đắc tội với Kiếm Vương Tử không?

Trần Hải mỉm cười nói:

—Năm xưa khi Kiếm Vương Tử còn thịnh danh, lão khiêu còn không sợ hắn nữa là, huống hồ là lúc này.

Vương Thông Huệ nói:

—Nói vậy, lão tiên bối không sợ đắc tội với Kiếm Vương mà là sợ đắc tội với võ lâm đồng đạo Trung Nguyên sao?

Trần Hải cười nói:

—Trần mỗ cả đời tung hoành Nam Bắc, gặp qua không ít cao nhân, nhưng chưa từng biết sợ là gì cả.

Vương Thông Huệ nói:

—Chuyện này cũng không phải, chuyện kia cũng không phải, vậy rốt cục là vì sao chứ?

Trần Hải nói:

—Chuyện này nói ra thì dài lắm, hơn nữa lại liên quan đến danh tiết của người ta, Minh chủ tốt nhất đừng bức lão khiêu nói ra.

Vương Thông Huệ nghe lão nói nghiêm trọng như vậy, tự nhiên không tiện hỏi tiếp, chỉ đành để lại trong lòng.

Chợt nghe Công Tôn Ngọc Sương lớn giọng quát:

—Mau buông binh khí!

Đoạn kiếm trong tay huy lên, nhanh nhẹn tuyệt luân, bổ xuống cổ tay hữu của Vương Tích Hương.

Đoản kiếm trong tay Vương Tích Hương đã bị Công Tôn Ngọc Sương phong kín đường lui, nhất thời khó mà thu mà thu hồi lại được.

Chỉ thấy kiếm của Công Tôn Ngọc Sương vừa nhanh vừa hiểm, ngoại trừ buông rơi binh khí, bằng không cố tay nhất định sẽ thọ thương. Tình thế bức bách, Vương Tích Hương đành phải buông rơi đoản kiếm trong tay.

Công Tôn Ngọc Sương cũng chẳng cúi xuống nhặt bảo kiếm lên, đoạn kiếm trong tay quét mạnh vào nơi yếu hại của Vương Tích Hương.

Kim Phát Đạo Trưởng vội quát lớn:

—Lý Minh chủ đã có lời, bảo chúng ta phải giám thị Công Tôn cô nương...

Công Tôn Ngọc Sương chuyển hướng vung đoản kiếm lên chặn phát trần lại, lạnh lùng nói:

—Người có ý gì?

Kim Phát Đạo Trưởng thu hồi phát trần nói:

—Lý Minh chủ đã có lời với bản đạo, bản đạo chỉ có cách phụng mệnh hành sự.

Đột nhiên hàn quang lóe lên, một thanh kiếm đã đâm tới Kim Phát Đạo Trưởng.

Lão vội nhảy vọt về phía sau tránh chiêu. Đưa mắt nhìn sang, thì ra người tấn công chính là Vương Tích Hương. Nghĩ đến lúc nãy vừa cứu nàng một mạng, không khỏi tức giận nói:

—Xú a đầu, đây là chuyện gì vậy? Sớm biết thế này, vừa nãy ta không cứu người nữa?

Wương Tích Hương lạnh lùng nói:

—Ta không dễ gì dụ được ả ta xuất chiêu này, mắt thấy sắp thắng được ả rồi, ai khiến người tùy tiện?

Kim Phát Đạo Trưởng nói:

—Người rõ ràng bị đối phương đánh rơi binh khí, vậy mà còn cố cưỡng từ đoạt lý. Hừ, thật sự không biết tốt xấu!

Wương Tích Hương đột nhiên quay sang nhìn Công Tôn Ngọc Sương cười nói:

—Công Tôn Ngọc Sương, giờ đây người có tự tin có mấy phần thắng ta?

Công Tôn Ngọc Sương nghĩ ngợi một hồi rồi nói:

—Ta đã phạm phải lỗi khinh địch, chiêu vừa rồi lẽ ra là người thắng.

Kim Phát Đạo Trưởng nghe Công Tôn Ngọc Sương tự thừa nhận như vậy, trong lòng lấy làm kỳ quái, ngưng thần suy nghĩ lại chuyện vừa nãy.

Lúc này, Kiếm Vương Tử nãy giờ vẫn bàng quan tọa thủ đột nhiên nhấc chân bước ra ngoài khoang thuyền.

Wương Thông Huệ chuyển động mục quang, cao giọng nói:

—Ngăn hẳn lại.

Hạ Hầu Trường Phong liền bước lên một bước, đứng ngăn trước cửa khoang thuyền.

Chỉ nghe bên ngoài có tiếng la hét, bốn năm cầm y đại hán liền cầm đao xông vào, chuẩn bị tiếp ứng cho Kiếm Vương Tử.

Công Tôn Ngọc Sương khẽ chua mày liễu, lớn giọng quát:

—Ngừng tay!

Kiếm Vương Tử đưa tay vẫy nhẹ, những tên cầm y vệ sĩ đang chuẩn bị xông vào, liền lập tức thối lui. Đoạn gã quay sang Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Cô nương có gì muốn nói?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Người vì muốn tranh hùng với thiên hạ mà đến Trung Nguyên, như vậy cũng không cần tìm đến Thiếu Lâm Tự làm gì nữa, chỉ cần thắng hết những người ở đây thì oai danh còn hơn Kiếm Vương ngày xưa nữa.

Đoạn nàng chuyển mục quang sang nhìn Vương Thông Huệ nói:

—Trận chiến hôm nay, đến đây là chấm dứt. Dựa theo tình hình trước mắt, tuy người hơn ta một nước cờ, nhưng nếu như Vương Tích Hương, Kiếm Vương Tử và ta hợp lực liên thủ, chỉ sợ người cũng khó mà đứng vững được. Chi bằng chúng ta định một ước kỳ, chúng ta chuẩn bị thực lực, quyết một trận tử chiến, tất cả tư thù đều giải quyết hết một lượt, không biết ý của người thế nào?

Vương Thông Huệ thâm nhủ: “Cơ hội hôm nay, nếu như bỏ qua chỉ sợ không còn cơ hội giết Công Tôn Ngọc Sương nữa.”

Tâm niệm chuyển động, nàng còn chưa kịp lên tiếng đáp lời thì chợt thấy bóng xám vọt qua, một con quái điều vọt qua người Hạ Hầu Trường Phong bay vào khoang thuyền, đậu trên vai Công Tôn Ngọc Sương.

Vương Thông Huệ nhận ra con chim xám đó chính con quái điều của Hoàng Y Lão Nhân thuộc hạ của Công Tôn Ngọc Sương.

Chỉ nghe Công Tôn Ngọc Sương cười khanh khách nói:

—Vương Thông Huệ, viện thủ của ta đã đến rồi, hơn nữa lực lượng lớn mạnh, e rằng còn hơn cả của Vương cô nương.

Hạ Hầu Trường Phong nói:

—Nếu như chúng ta có thể ngăn cản con quái đểu trên vai người, không cho nó bay ra bên ngoài. Bọn họ vị tất đã có thể tìm đến đây?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Không cần thiết. Quái đểu dẫn đường đến đây, không cần quay lại báo tin.

Nàng chuyển động mục quang nhìn Vương Tích Hương nói:

—Điều này nên trách cô nương sơ suất, lúc ta lên thuyền đã lưu lại ám ký, chỉ sợ Vương cô nương cũng chưa phát giác ra.

Chỉ thấy Vương Tích Hương ngẩn người đến xuất thần nhìn Lãnh Như Băng ở góc thuyền.

Tố Mai vội cao giọng nói:

—Vương cô nương, cô nương chúng tôi sắp tỉnh lại rồi. Đáng tiếc Lãnh tướng công thương thế quá nặng, không thể nói chuyện...

Công Tôn Ngọc Sương hơi chau mày liễu, cất bước đi về phía Vương Tích Hương.

Quần hào chỉ chú ý đến Lãnh Như Băng, không ai lưu ý đến hành động này của Công Tôn Ngọc Sương.

Đến khi Công Tôn Ngọc Sương lại sát gần Vương Tích Hương, Vương Thông Huệ mới phát giác, nàng vội thất thanh hét lớn:

—Mau ngăn cô ta lại.

Lời này nói ra thì đã quá muộn, ngọc chưởng của Công Tôn Ngọc Sương đã kích trúng lưng Vương Tích Hương.

Chưởng này mang theo nội kình âm nhu, không phát ra tiếng, chỉ thấy Vương Tích Hương lảo đảo vài cái, miệng phun ra một búng máu tươi rồi ngã nhào xuống sàn thuyền.

Hạ Hầu Trường Phong cười lạnh một tiếng nói:

—Thủ đoạn thật ác độc!

Trường kiếm trong tay lão liền đánh ra một chiêu «Thâm quản dẫn long», đâm đến Công Tôn Ngọc Sương.

Thần Phán Trần Hải cũng hét lớn một tiếng, kích ra một chưởng. Một cỗ kình lực tựa bài sơn đảo hải tuôn tới.

Công Tôn Ngọc Sương cười nhạt một tiếng, tả chưởng đánh ra một chiêu tiếp lấy chưởng lực của Trần Hải, hữu thủ vung đoạn kiếm quét ra một đường, ngăn chặn kiếm thế của Hạ Hầu Trường Phong. Đoạn thân hình khẽ lắc nhẹ, lao vọt ra ngoài.

Kim Phát Đạo Trưởng vội tung một chiêu «Thiên nữ tán hoa» ngăn chặn nàng ta.

Đoạn kiếm trong tay Công Tôn Ngọc Sương liền vạch ra một đường dài nghênh tiếp lấy phát trần của Kim Phát Đạo Trưởng, tả thủ liên tiếp bắn ra bốn chỉ.

Bốn đạo chỉ phong, nhất tề bắn ra.

Kim Phát Đạo Trưởng khẽ nhích động thân mình, tránh được ba đạo chỉ phong, nhưng không thể tránh được đạo chỉ phong thứ tư, chỉ thấy bả vai nhói lên một cái, đã bị chỉ phong bắn trúng.

Công Tôn Ngọc Sương liền tung ra một cước, buộc Hạ Hầu Trường Phong phải thu hồi kiếm chiêu, đoạn nhún mình lao vọt ra bên ngoài.

Vương Thông Huệ vội huy động trường kiếm đuổi sát phía sau, miệng lớn tiếng quát:

—Ngăn cô ta lại.

Lúc này, Công Tôn Ngọc Sương đã ra đến cửa thuyền.

Kiểm Vương Tử nghe thấy Vương Thông Huệ kêu lên như vậy liền vung kiếm đâm tới nói:

—Quay lại trong thuyền.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Vị tất như vậy.

Đoạn kiếm trong tay nàng dương lên, chỉ nghe tiếng kim thiết chạm nhau, chặn lại «Kiếm Vương Chi Kiếm» của Kiếm Vương Tử, hai chân song song đá ra, đá bay hai cấm y đại hán đứng ngoài, trong nháy mắt người đã bay ra ngoài. Nàng khẽ nhích động bờ vai, con quái điểu liền lập tức bay vọt lên.

Công Tôn Ngọc Sương khẽ để khí, hữu thủ nắm lấy hai chân con quái điểu mượn lực, người đã bay ra xa hơn hai trượng nhảy xuống dòng sông cuộn cuộn chảy.

Lúc này, Trần Hải, Vương Thông Huệ đều đã ra bên ngoài khoang thuyền.

Công Tôn Ngọc Sương dùng tuyệt thế kinh công «Đẳng Bình Độ Thủy», mượn một chút sức lực từ con quái đểu, đập sóng mà đi, trong nháy mắt đã ra ngoài xa năm trượng. Chợt nàng ta dừng lại, quay đầu nhìn Vương Thông Huệ nói lớn:

—Vương Thông Huệ, chúng ta sớm muộn cũng phải quyết một trận sinh tử. Tốt nhất cứ định ra một kỳ hạn, đến ngày đó quyết chiến một trận.

Vương Thông Huệ quay đầu lại thấp giọng hỏi:

—Thương thế Vương cô nương thế nào?

Long Thiên Lộ liền đáp:

—Rất là nghiêm trọng.

Vương Thông Huệ nghiêng răng, thở dài lẩm bẩm:

—Cho dù mẹ ta có trách phạt cũng đành chịu vậy.

Đoạn nàng cao giọng nói:

—Công Tôn Ngọc Sương, ta chỉ định nơi quyết chiến, chỉ sợ người không dám nhận lời.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Thiên đường địa ngục, chỉ cần người nói ra, Công Tôn Ngọc Sương này quyết sẽ theo đến cùng.

Vương Thông Huệ nói:

—Hoàng Sơn Vạn Tùng Cốc, người có dám đến không?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Được lắm! Đã lâu nghe danh Hoàng Sơn Thế Gia ở Vạn Tùng Cốc, cho dù Vương cô nương không mời, Công Tôn Ngọc Sương ta cũng phải đến thăm một chuyến. Vậy chúng ta nhất ngôn vi định, Vương cô nương hãy định ngày quyết chiến đi.

Vương Thông Huệ nói:

—Chính ngọ ngày mùng mười tháng chạp, tiểu muội sẽ ở Vạn Tùng Cốc cung hầu đại giá.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Được lắm. Từ nay đến đó còn hơn ba tháng thời gian, đủ để cô nương mời hết viện thủ đến một lượt.

Vương Thông Huệ lạnh lùng nói:

—Lúc đó mong rằng Công Tôn cô nương cũng dẫn hết cao thủ dưới trướng đến, chúng ta giải quyết một lần cho gọn.

Công Tôn Ngọc Sương cười nói:

—Được lắm! Giải quyết gọn gàng hết mọi ân oán để mọi người còn ăn Tết vui vẻ.

Vương Thông Huệ nói:

—Cứ quyết định như vậy đi! Công Tôn cô nương, xin mời!

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Nếu Vương Tích Hương bất hạnh mà chết, xin Vương cô nương thay ta đặt một vòng hoa lên mộ nàng.

Vương Thông Huệ nói:

—Hoàng Sơn Thế Gia thu thập mọi linh dược trong thiên hạ, chỉ cần tri tri được sinh mạng Vương Tích Hương trong một ngày đêm, về đến Hoàng Sơn Thế Gia thì tính mạng sẽ được bảo toàn.

Công Tôn Ngọc Sương cười nói:

—Cũng mong được như lời cô nương nói.

Đoạn nàng liền chuyển thân đạp sóng lướt đi.

Long Thiên Lộc nhìn theo bóng ảnh Công Tôn Ngọc Sương đi xa dần, khẽ thở dài nói:

—Chỉ mượn lực của một con chim mà có thể đạp sóng vượt sông, võ công của người này quả đã đến mức xuất thần nhập hóa.

Thần Phán Trần Hải bước đến cạnh Vương Thông Huệ thấp giọng nói khẽ:

—Minh chủ, Có cần thiết phải định địa điểm quyết chiến ở Hoàng Sơn không?

Vương Thông Huệ khẽ thở dài nói:

—Kỳ thực, ngoài Hoàng Sơn ra, văn bối cũng không nghĩ ra được nơi nào khác nữa.

Trần Hải nói:

—Chỉ sợ lệnh đường sẽ không đồng ý.

Vương Thông Huệ cười khổ nói:

—Việc đến nước này rồi, vãn bối đành chịu bị trách phạt vậy.

Trần Hải trầm tư một hồi rồi nói:

—Lão khiếu có mấy lời không thể không nói trước cho Minh chủ hay.

Vương Thông Huệ không đáp lời lão mà quay sang Kiếm Vương Tử nói:

—Các hạ có thể đi được rồi.

Kiếm Vương Tử bước ra ngoài thuyền, cung tay nói:

—Tiểu Vương lần này đến Trung Nguyên, vốn nghĩ sẽ cùng các cao thủ võ lâm tỷ đấu, nhưng giờ đây đã tự biết khó khăn, tiểu Vương sẽ lập tức trở về Nam Hải mời gia phụ đến dự Hoàng Sơn chi ước.

Dường như gã còn lời muốn nói, nhưng không tiện mở miệng, cứ nhìn Vương Thông Huệ với ánh mắt ngại ngùng.

Vương Thông Huệ kẽch châu mày nói:

—Các hạ còn gì muốn nói?

Kiếm Vương Tử khẽ đằng hắng mấy tiếng rồi nói:

—Mong rằng cô nương thay tiểu Vương và gia phụ giữ lại một chỗ ở Hoàng Sơn đại hội.

Vương Thông Huệ nói:

—Lệnh tôn nhất định sẽ đến?

Kiếm Vương Tử nói:

—Điều này không cần cô nương lao tâm, nếu gia phụ không nhận lời, ta tự có cách khiến người phải nhận. Chỉ mong cô nương giữ chỗ cho phụ tử chúng ta là được.

Nói dứt lời, gã liền ôm quyền hành lễ, đoạn khua tay ra hiện cho đám Cẩm y vệ sĩ đang đứng trên thuyền.

—Trở về thuyền!

Đoạn nhả vọt về thuyền lớn của gã. Đám cẩm y đại hán lập tức theo sát Kiếm Vương Tử trở về thuyền lớn.

Vương Thông Huệ nhìn bóng chiếc thuyền của Kiếm Vương Tử đi xa dần, khẽ thở dài một hơi rồi thấp giọng hỏi Trần Hải:

—Trần đại hiệp có gì phân phó, bây giờ có thể nói được rồi.

Trần Hải nói:

—Lão khiếu theo Minh chủ đối phó với Công Tôn Ngọc Sương, có chết cũng không oán hận. Chỉ có điều, nếu cô nương muốn trở về Hoàng Sơn Thế Gia, thứ lỗi lão khiếu không tiện đi theo.

Vương Thông Huệ ngạc nhiên hỏi:

—Tại sao vậy?

Trần Hải nói:

—Lệnh tôn khi còn tại thế là mặc nghịch chi giao với lão khiếu, nhưng có một lần lão khiếu đã tranh chấp kịch liệt với lệnh đường một chuyện. Từ đó trở đi thì không còn gặp lại nữa. Nếu như lão khiếu theo cô nương trở về Hoàng Sơn Thế Gia, chỉ sợ có điều không tiện.

Vương Thông Huệ nói:

—Gia mẫu có lẽ đã quên chuyện này lâu rồi, lẽ nào Trần đại hiệp lại còn để trong lòng?

Trần Hải cười ha hả nói:

—Lão khiếu sớm đã không để ý chuyện này nữa, chỉ sợ lệnh đường vẫn còn chưa giải được lòng thôi.

Vương Thông Huệ nói:

—Trần đại hiệp cứ yên tâm, gia mẫu đã bế quan tịnh tu từ hơn mười năm nay, những ân oán trần thế đã trôi theo làn nước từ lâu rồi.

Trần Hải khẽ thở dài nói:

—Nói thì như vậy, nhưng lão khiếu năm xưa bị lệnh đường thẳng thừng trục khách, đuổi xuống Hoàng Sơn. Ôi! Chuyện cũ qua lâu rồi, nhưng lão khiếu...

Vương Thông Huệ tiếp lời:

—Chúng ta làm thế này vậy! Trần đại hiệp thay mặt văn bối đi gặp Chưởng môn tứ đại phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi, Thanh Thành, hẹn họ trước mừng mười tháng chạp có mặt tại Hoàng Sơn Vạn Tùng Cốc để bàn kế đối địch.

Trần Hải nói:

—Việc này tự nhiên lão khiếu sẽ làm, có điều...

Vương Thông Huệ liền nói:

—Vãn bối sẽ trở về bẩm cáo gia mẫu, nói rõ việc Trần đại hiệp lên Hoàng Sơn có liên quan đến kiếp nạn của thiên hạ anh hùng.

Trần Hải trầm tư giây lát rồi nói:

—Nếu như lệnh đường cho phép, lão khiếu tỵ sẽ lên Hoàng Sơn nhận mệnh.

Vương Thông Huệ chuyển động mục quang nhìn Kim Phát Đạo Trưởng hỏi:

—Đạo trưởng bị thương thế nào?

Kim Phát Đạo Trưởng nói:

—Chỉ bị thương nhẹ, không có gì nghiêm trọng.

Vương Thông Huệ liền nói:

—Tốt lắm! Vậy phiến đạo trưởng truyền lệnh dụ Minh chủ đến khắp võ lâm, yêu cầu võ lâm đồng đạo đến Hoàng Sơn Vạn Tùng Cốc trước ngày mừng mười tháng chạp.

Kim Phát Đạo Trưởng chau mày nói:

—Chỉ sợ người đi xem nhiệt náo quá nhiều, e rằng không tiện cho việc tổ chức đại hội.

Vương Thông Huệ cười khở nói:

—Càng nhiều càng tốt!

Trần Hải liền nói:

—Điều này lão khiếu... cô nương chắc đã có diệu kế?

Vương Thông Huệ thở dài nói:

—Tu vi của gia mẫu ngày càng cao thâm, nhưng đối với những chuyện của huynh muội vãn bối lại càng ngày càng không muốn quản. Tình cảm mẹ con cũng càng ngày càng phai nhạt. Nhưng nếu như có nhiều võ lâm đồng đạo đến Hoàng Sơn, gia mẫu sẽ vì uy danh của Hoàng Sơn Thế Gia, cho dù không muốn quản, cũng phải xuất đầu lộ diện.

Trần Hải nói:

—Thì ra cô nương muốn lệnh đường xuất diện.

Vương Thông Huệ thở dài nói:

—Vương cô nương có lẽ khó có thể cấp thời khôi phục nguyên khí. Ngoài biện pháp này ra, nói thật vãn bối không nghĩ ra cách nào nữa.

Hạ Hầu Trường Phong chột cười ha hả nói:

—Khi lệnh tôn còn tại thế, có người đã từng nói với lão khiếu rằng võ công của lệnh đường cao thâm mạt trắc, giang hồ ai ai cũng biết Vương phu nhân thân hoài tuyệt kỹ, nhưng chưa có ai thấy được bà ta xuất thủ bao giờ. Lão khiếu nếu như được mở rộng tầm mắt một lần thì có chết cũng không hối hận nữa rồi.

Vương Thông Huệ khẽ thở dài nói:

—Ôi, con người gia mẫu... đừng nói võ lâm đồng đạo mà ngay cả huynh muội văn bối cũng thấy cao thâm mạt trắc. Đặc biệt là mấy năm gần đây, văn bối và gia huynh muốn gặp mặt gia mẫu cũng không dễ dàng gì.

Trần Hải chỉ khẽ gật đầu, không nói tiếng nào.

Kim Phát Đạo Trưởng liền lên tiếng:

—Nếu đã như vậy bần đạo sẽ tận hết sở năng, trong vòng ba tháng truyền lệnh dụ của cô nương đi khắp đại giang nam bắc.

Trần Hải đột nhiên ngửa mặt lên trời thở dài nã nuột rồi nói:

—Vương cô nương, Kiếm Vương Tử...

Nói đến đây, lão liền dừng lại, vẻ mặt hết sức khó hiểu.

Vương Thông Huệ liền hỏi:

—Kiếm Vương Tử làm sao?

Trần Hải đằng hắng mấy tiếng rồi nói:

—Tốt nhất phái người đến gặp hấn, ngăn cản hấn đến tham dự Hoàng Sơn chi ước.

Vương Thông Huệ cúi đầu suy nghĩ giây lát rồi hỏi:

—Tại sao phải làm vậy?

Trần Hải nói:

—Chuyện này nói ra thì dài lắm. Lão khiếu cũng biết được một chút nội tình. Năm xưa lệnh tôn và Kiếm Vương đã có qua một đoạn ân oán bí mật. Nghe nói hai người đã ước hẹn nhau lên một đỉnh tuyệt phong tử kiếm. Kẻ bại cho dù không chết dưới kiếm đối phương cũng phải nhảy xuống vực sâu muôn trượng, tan xương nát thịt mà chết.

Vương Thông Huệ nói:

—Trường quyết đấu đó, khẳng định là gia phụ đã thắng.

Trần Hải lắc đầu nói:

—Tại sao cô nương dám khăng định lệnh tôn chiến thắng?

Vương Thông Huệ nói:

—Vãn bối biết rõ gia phụ không phải chết vì trận tử kiếm đó, tự nhiên là tiên phụ đã thắng rồi.

Trần Hải mỉm cười nói:

—Cả hai đều không thắng. Nếu như hai người đã phân thắng bại thì với khí phách cương liệt của lệnh tôn và Kiếm Vương, hai người bọn họ sẽ không tiếp tục sống trộm đầu.

Vương Thông Huệ hỏi:

—Như vậy là tiên phụ và Kiếm Vương kia kẻ tám lạng, người nửa cân, bất phân thắng bại có phải không?

Trần Hải nói:

—Cũng không phải, lệnh tôn và Kiếm Vương nếu đã đặt cược tính mạng, lẽ nào lại dừng trận tử đấu khi chưa có người tử thương?

Vương Thông Huệ không hiểu hỏi:

—Chuyện này thật khó hiểu, nếu đã không phân sinh tử, lại không phải là bất phân thắng bại, vậy làm sao có được kết cục cả hai đều không bị thương tổn?

Trần Hải nói:

—Đó là vì lệnh đường đã kịp thời có mặt, ngăn cản hai người quyết đấu.

Đến đây, lão dừng lại một chút rồi nói tiếp:

—Những người biết chuyện này trên giang hồ không nhiều, ngoại trừ lão khiếu, chỉ sợ không còn ai nữa.

Vương Thông Huệ nói:

—Thì ra là vậy, Trần đại hiệp có biết gia mẫu làm thế nào để ngăn hai người lại không?

Chỉ nghe Trần Hải thở dài một tiếng nói:

—Sự tình tường tận thế nào lệnh tôn không có nói với lão khiếu. Những gì lão khiếu biết đã nói hết với cô nương rồi.

Vương Thông Huệ trầm tư giây lát, thấp giọng hỏi tiếp:

—Trần đại hiệp không biết thật chứ?

Trần Hải nói:

—Lão khiếu đích thực không biết.

Vương Thông Huệ ngẩng mặt lên, thở dài náo nề nói:

—Trần đại hiệp đã không muốn nói, văn bối cũng không tiện truy vấn nữa.

Trần Hải nói:

—Theo lão khiếu, chuyện này cũng không quan trọng. Việc trước mắt là Minh chủ phải nghĩ cách ngăn cản cha con Kiếm Vương đến dự Hoàng Sơn chi ước.

Vương Thông Huệ nói:

—Chuyện này quan trọng thế sao?

Trần Hải nói:

—Đây chỉ là ý kiến của mình lão khiếu.

Vương Thông Huệ cúi đầu nói:

—Để văn bối suy nghĩ thêm rồi mới quyết định.

Trần Hải nói:

—Thuyền của hãn nam hạ là thuận theo dòng nước, nếu như không kịp thời ngăn cản, chỉ sợ sẽ muộn mất.

Trong lúc hai người nói chuyện thì thuyền đã cập bờ,

Vương Thông Huệ quay lại nhìn Tố Mai và Hương Cúc hỏi:

—Hai vị cô nương có cùng đi Hoàng Sơn với ta không?

Tố Mai nói:

—Tiểu tỳ đi theo cô nương chúng tôi, sống chết cũng không rời.

Vương Thông Huệ nói:

—Vậy cũng tốt, có hai vị cô nương đồng hành, dọc đường tiện có người chăm sóc Vương cô nương.

Tố Mai thở dài một tiếng, rồi cúi người hành lễ nói:

—Đa tạ Vương Minh chủ khoan hồng đại lượng, không chấp chuyện cũ.

Vương Thông Huệ nói:

—Ân đức của Vương cô nương với võ lâm đồng đạo vẫn còn đó, bất cứ đồng đạo võ lâm nào cũng đều phải có trách nhiệm quan tâm đến sự sống chết của nàng ấy.

Kim Phát Đạo Trưởng lúc này đã nhảy lên bờ. Lão ôm quyền nói:

—Bần đạo xin đi trước một bước, truyền đạt mệnh lệnh của Minh chủ đến quần hào khắp đại giang nam bắc.

Vương Thông Huệ cũng ôm quyền đáp trả:

—Làm phiến đạo trưởng phải vất vả một phen.

Kim Phát Đạo Trưởng mỉm cười nói:

—Minh chủ nặng lời rồi.

Đoạn lão nhún mình dùng khinh công lao vọt đi, nháy mắt đã không thấy tông ảnh đâu nữa.

Thần Phán Trần Hải khẽ thở dài nói:

—Vương Minh chủ, việc ngăn cản phụ tử Kiếm Vương đến Hoàng Sơn đó, mong Minh chủ suy nghĩ lại. Lão khiếu cũng xin đi trước một bước.

Nói đoạn, lão quay người dùng khinh công phóng đi.

Vương Thông Huệ quay lại nhìn Hạ Hầu Trường Phong nói nghiêm mặt:

—Chỉ cần Long Trang chủ đi theo bản tòa là đủ rồi. Làm phiến Hạ Hầu Trang chủ truyền lệnh của ta đến gia huynh và lệnh lang, bảo họ đến ngay Hoàng Sơn. Ta và Long Trang chủ phải đi trước một bước.

Long Thiên Lộ nói:

—Lãnh Như Băng và Vương Tích Hương đều bị thương rất nặng, phải ngồi xe mới đi được. Có điều, đoạn đường khá dài, đối với thương thế của họ không có lợi, linh đan bên mình lão khiếu e rằng chỉ đủ lưu giữ lại cho hai người bọn họ một phần nguyên khí.

Vương Thông Huệ nói:

—Chỉ cần Long trang chủ có thể làm cho họ sống đến Hoàng Sơn, gia mẫu nhất định có cách cứu chữa.

Long Thiên Lộ nói:

—Lão khiếu không thể không nói trước như vậy. Cuối cùng thế nào, vẫn là do Minh chủ quyết định.

Vương Thông Huệ liền nói:

—Chúng ta lên đường thôi!

Sáu người bỏ thuyền lên xe, hướng về Hoàng Sơn thẳng tiến.

Đây là một cuộc hành trình tĩnh lặng. Trên hai chiếc xe kiêu trình ngày đêm mài miết là hai người đang bị thương nặng đến chỉ còn hơi thở mong manh.

Long Thiên Lộ vì bảo vệ nguyên khí cho hai người nên không dám làm hai người tỉnh lại, chỉ dùng linh đan nhiều năm tu luyện của mình bảo hộ tâm mạch cho họ, đồng thời cũng để giữ trạng thái hôn mê này.

Tố Mai, Hương Cúc đều mang theo cảm giác hoang mang vô chủ, Vương Tích Hương trọng thương hôn mê khiến cả hai mất đi chỗ dựa, đồng thời mất đi cả định hướng cho mình.

Vương Thông Huệ tựa hồ cũng mang tâm sự trùng trùng, trên đường rất ít khi mở miệng nói chuyện.

Long Thiên Lộ bận rộn chăm sóc cho Lãnh Như Băng và Vương Tích Hương nên cũng không rảnh nói chuyện.

Chỉ có tiếng xe lóc cóc phá vỡ sự im lặng của cuộc hành trình.

——— o0o ———

Hôm nay, mặt trời vừa quá Ngọ thì bọn Vương Thông Huệ đã đến được Hoàng Sơn.

Vương Thông Huệ liền lên trước dẫn đường, qua hai chỗ ngoặt dừng lại nói:

—Từ đây đến Vạn Tùng Cốc còn một đoạn đường núi, xe ngựa không thể lên được.

Nói đoạn, mục quang chuyển động nhìn Tố Mai, Hương Cúc nói:

—Hai vị cô nương công Vương cô nương...

Hương Cúc nhanh miệng ngắt lời:

—Tố Mai tử tử công cô nương, tiểu tỳ sẽ công Lãnh tướng công.

Vương Thông Huệ đang cảm thấy khó xử vì không tiện bảo Long Thiên Lộ công Lãnh Như Băng lên đường, tự mình cũng không tiện làm, đang lúc chưa nghĩ ra cách thì Hương Cúc đã tự nguyện công chàng lên đường, đúng với ý nàng. Nàng gật đầu nói:

—Tốt lắm, vậy làm phiền cô nương vậy!

Hương Cúc nói:

—Đây là chuyện mà tiểu tỳ phải làm mà.

Đoạn nàng nhảy xuống xe, ôm lấy Lãnh Như Băng.

Vương Thông Huệ nói:

—Xin Long Trang chủ đoạn hậu.

Nói đoạn, cất bước tiến lên núi.

Long Thiên Lộ lấy ra một đỉnh bạc đưa cho xa phu, rồi chống quả trượng đi theo sau ba người.

Đoàn người Vương Thông Huệ đi một hồi thì trời đã hoàng hôn, nghe gió lay vạt tùng, như sóng lớn rì rào trên biển lúc rạng chiều, ánh nắng chiều chiếu qua làn mây càng thêm muôn phần diễm lệ, tựa hồ nhu bước vào tiên cảnh.

Vương Thông Huệ quay đầu lại nhìn nhị tỳ, thấp giọng hỏi:

—Hai vị cô nương mới bị thương mới khỏi, đi đường có mệt không?

Tố Mai đưa tay lau mồ hôi rồi đáp:

—Tỳ tử vẫn còn chịu đựng được.

—— o0o ——